

[Hans Hansen.]

og fra alle Sider har kritiseret det, kan ikke en Gang faa mig til at indse, at Forslaget ikke kunde have nogen Fremtid.

Maa jeg sige til den højtærede Minister, at jeg har ikke haft nogen overdreven Illusion i Retning af, at Partiernes skulde acceptere Tanken. Jeg vilde nærmest være blevet forbavset, hvis man var gaaet ind paa det, idet Bladene og Partiernes overalt i Landet bekæmper det. Det ligger jo netop i Partiernes hele Stilling, det ligger i, at man er valgt paa et Princip, som det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen udtalte forleden, og som jeg havde Lejlighed til at fremføre i Begyndelsen af min Tale forleden Dag. Det, at man staar paa hver sit Princip, og skal forhindre de andre i at føre deres Princip ud i Livet, er jo det, der kendetegner Rigsdagens Arbejde.

Den højtærede Minister mener, at der er en Urimelighed i, at Forslaget indeholder en Bestemmelse om Ophævelse af Formue- og Indtægtsskatten, og derimod gaar ind for Formueafgift til Afvikling. Den højtærede Minister mener, at det er urimeligt, som den højtærede Minister nævnte for lidt siden, at en stor Indtægt, en Indtægt paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., skal være skattefri. Men jeg gad se den Indtægt paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som ikke er bygget paa et Monopol, jeg gad se den Indtægt paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der svarer nævneværdig Skat uden at tage Pengene ind igen, ja, maaske endda tjener paa Skatten ved at tage det paa Varepriserne.

Vi foreslaar eller antyder her en Formueafgift, som jeg mener er ganske nødvendig, hvis man vil gøre op med dette System og betale Statens Gæld, og jeg har haft Lejlighed til mange Gange at fremføre min Begrundelse herfor. Jeg mener, at Formuerne moralsk maa hæfte for Statens Gæld. Naar man har gjort Gæld, er det efter min Opfattelse kun et Udtryk for, at de Skatter, man har udskrevet, har været for smaa. Det er en Uret at lægge Gældsbetalingen over paa det fremtidige Arbejde. Det er at forfalske Vilkaarene for de unge i deres Arbejde.

I det private Liv har man jo strenge Straffebestemmelser overfor dem, der lader andre betale det, de bruger, men indenfor det politiske Liv regner man slet ikke paa den Maade. Politikerne bryder sig ikke om at præsentere større Skatteregninger for Vælgerne end nødvendigt, det er anderledes bekvemt at lægge det over paa Fremtiden. Men det er Uret, og jeg vilde ikke anse det for urimeligt, om man havde de samme

Straffebestemmelser overfor Politikere, som man har i det private Liv.

Den højtærede Minister siger, at jeg vil bilde Befolkningen ind, at en Husmandsfamilie betaler 250 Kr. om Aaret i Toldskatter. Jeg er enig med Ministeren i, at det er vanskeligt at gøre Toldafgifternes Virkning op, men jeg ved, at Tolden lægger mange Hindringer i Vejen — en Del af dem ser vi, en Del ser vi ikke —, i hvert Tilfælde forfalsker den Vareomsætningen og lægger Hindringer i Vejen for den frie Vareudveksling, og det kan vist ikke gøres nøjagtig op i Penge, men vi ved, at Tolden er en Tyv, der stjæler fra Folk.

Den højtærede Minister sagde, at der var noget forfærdelig galt i det, jeg i Gaar havde sagt om Grundskyldsudvalgets Beregninger og om, at det udtrykkeligt var anført fra Grundskyldsudvalgets Side, at deres Beregninger var sat saa lavt, for at man kunde være sikker paa, at Modstandere ikke skulde kunne røre dem. Forholdet ligger saadan, som ogsaa den højtærede Minister berørte, at Grundskyldsudvalget har anført Toldudgifterne pr. Familie til 100—160 Kr., og de har i et enkelt Tilfælde opgjort Indtægten for et Husmandsbrug til 1 600 Kr. og Toldudgiften til 125 Kr., altsaa 7 pCt. Det var det, jeg nævnte i Gaar, og det er ikke blevet afsvækket ved de i Dag af Ministeren fremsatte Bemærkninger. Det er omtrent det samme, jeg er naaet til; jeg naaede til 10 pCt., her er det 7 pCt., saa der er ikke nogen væsentlig Uoverensstemmelse, og det tror jeg heller ikke, den højtærede Minister og jeg er væsentlig uenige om. Men jeg vilde tro, at den Varefordyrelse, der finder Sted paa Grund af Toldafgifterne, hvorover der i sin Tid forelaa en Opgørelse fra Dumping-Udvalget, vilde være meget større, hvis det hele kunde gøres op til Bunds.

Nu siger den højtærede Minister, at jeg maa gøre Undskyldning til Grundskyldens Venner her i Landet for det Forslag, jeg har forelagt. Jeg vilde egentlig snarere tro, at naar jeg som nyomvendt kom med et Forslag i Modsætning til de gamle, og vel underforstaaet trofaste, Grundskyldstilhængere, som Ministeren tilhører — og Kendsgerningen er jo den, at fra 1905, da det radikale Venstreparti blev dannet, og til 1919 blev der overhovedet ikke af det radikale Venstre stillet noget Forslag om Grundskyld i Rigsdagen —, saa var det det radikale Venstre, der burde give Grundskyldens Venner en Undskyldning. Lige fra det Øjeblik Retsforbundet blev dannet og op til